

Kogels als losgeld

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spookt op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiters
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

Kogels als losgeld

P. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1973

© P. Nowee, 1981

© Illustraties: Hans G. Kresse

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: Hans G. Kresse

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1043 3 (paperback)

ISBN 978 90 499 1157 7 (hardback)

ISBN 978 90 499 1102 7 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

Een jongen ontvoerd

Hoewel Bob Stanhope, beter bekend onder zijn bijnaam Arendsoog, de cowboy maar één keer eerder ontmoet had, herkende hij hem op het moment dat hij het erf van de S-ranch op reed. Ann, Arendsoogs zuster, kwam nieuwsgierig uit de woonkamer de veranda op lopen.

‘Wie is dat, Bob?’

‘Als ik me niet vergis is het Jeff Hisdom van de Warmington-ranch,’ antwoordde Arendsoog, terwijl hij overeind kwam.

De ruiter had zijn paard vlak voor het ranchgebouw ingehouden en sprong eraf. Hij stond nu in het lichtschijsel, dat door de ramen van de woonkamer naar buiten viel, en Arendsoog constateerde met tevredenheid dat zijn scherpe ogen hem niet in de steek hadden gelaten.

‘Mister Stanhope?’ De man was het trapje van de veranda genaderd.

‘Inderdaad! Komt u verder. U bent Jeff Hisdom, is het niet?’

De cowboy was even verbaasd dat Arendsoog hem herkend had. Hij liep het trapje op dat naar de veranda leidde. Uit de borstzak van zijn leren jack haalde hij een enveloppe die hij aan Arendsoog gaf. ‘Mister Warmington vroeg me u deze brief te brengen.’

Nogal verwonderd pakte Arendsoog de brief aan. Een jaar of vier geleden had hij voor het laatst contact gehad met de eigenaar van de Warmington-ranch en hij herinnerde zich nog als de dag van gisteren hoe die ontmoeting verlopen was. Er werd in die tijd nogal wat vee gestolen in de vallei en een aantal ranchers had besloten een soort gemeenschappelijke bewakingsdienst in te stellen. Alle ranchers in de vallei waren benaderd en iedereen had zijn medewerking toegezegd, behalve... James Warmington. Arendsoog was zelf naar zijn ranch, een tiental mijlen ten oosten van Dorwan, gegaan en had met Warmington over de plannen gesproken. Warmington wilde van geen samenwerking met de andere ranchers weten en het had geen haar gescheeld of hij had Arendsoog van zijn erf laten jagen! Met veel zelf-beheersing was Arendsoog er toen in geslaagd de eer aan zichzelf te houden en zonder Warmington nog een blik waardig te keuren, was

hij opgestegen en weggereden.

Arendsoog was zijn gast voorgegaan naar de woonkamer en bood hem iets te drinken aan. Terwijl Ann naar de keuken ging om koffie te zetten, scheurde Arendsoog de enveloppe open. Hij probeerde nonchalant te doen, maar in werkelijkheid brandde hij van nieuwsgierigheid. Zijn ogen verslonden de inhoud van de brief dan ook.

Geachte mister Stanhope,

Ik zou u bijzonder dankbaar zijn als u zo spoedig mogelijk contact met mij opnam. Het is een kwestie van leven en dood! Ik ben ten einde raad. Mijn voorman, die u deze brief brengt, kent de inhoud niet en mag die ook niet kennen. Stelt u hem dus als-tublieft geen vragen. De grootste geheimhouding is helaas vereist. Wilt u daarom met niemand over de inhoud van dit schrijven spreken? Tenslotte is het nog van belang dat niemand uw komst naar de Warmington-ranch opmerkt. Ik zal dan ook vannacht de deuren van het ranchgebouw niet afsluiten in de overtuiging dat u er ongetwijfeld in zult slagen ongezien binnen te komen. Mijn vrouw en ik hopen van harte dat u de tijd en gelegenheid hebt om ons in deze radeloze uren te helpen.

De brief was ondertekend met een krabbeltje, waaruit Arendsoog met enige moeite de naam van de rancher kon opmaken. Hij vouwde de brief op en borg hem weg.

Ann bracht drie dampende koppen koffie binnen. 'Ik veronderstelde, dat je zelf ook wel trek in een kop zou hebben, Bob.'

Arendsoog knikte afwezig. In gedachten las hij de brief nogmaals. Wat zou er gebeurd zijn op de Warmington-ranch? Jarenlang had de rancher niets maar dan ook niets met zijn burens te maken willen hebben en nu kwam plotseling dit verzoek, of liever deze smeekbede, aan Arendsoog om een bezoek aan de Warmingtons te brengen. Niemand mocht de inhoud van de brief kennen... grootste geheimhouding... niemand zou Arendsoogs komst naar de ranch mogen opmerken... radeloze uren... Het waren flarden van zinnen die Arendsoog helder voor de geest kwamen.

Jeff Hisdom had zijn koffie op en pakte zijn hoed.

'U vertrekt weer, mister Hisdom?'

'De baas heeft me gezegd onmiddellijk terug te komen, sir. Moet ik

nog iets zeggen tegen hem?’

Arendsoog schudde het hoofd. ‘Of ja... zeg maar tegen mister Warmington, dat ik zijn brief ontvangen heb!’ Ann opende haar mond om iets te zeggen, maar een waarschuwend blik van Arendsoog bracht haar tot andere gedachten.

Hisdom verliet het ranchgebouw, uitgeleide gedaan door Arendsoog en zijn zuster. De hoefslag van zijn paard verklonk spoedig in het nachtelijk duister. Slechts met de grootste moeite had Ann haar nieuwsgierigheid tot dit moment kunnen onderdrukken. Nu hield ze het echter niet meer. ‘Wat doe je geheimzinnig, Bob? Wat is er aan de hand?’

‘Sorry zus. Warmington vraagt in zijn brief om absolute geheimhouding. Misschien kan ik je morgen meer vertellen.’

‘Waarom morgen? Als je...’

‘Nogmaals, Ann, het spijt me. Ik moet nu weg. Wil jij Witte Veder voor me roepen. Hij is in het cowboyhuis.’

Ann wilde nog iets zeggen, maar ze kende haar broer lang genoeg om te weten, dat hij toch niets los zou laten. Toch enigszins verongelijkt stak zij het erf over naar het cowboyhuis.

Arendsoog liep met grote passen de trap op naar de eerste verdieping. Bovenaan bleef hij even staan.

‘Wat is er, Bob?’ klonk een stem uit zijn moeders slaapkamer.

Arendsoog ging naar binnen. ‘Slaapt u niet? Hoe is het met uw hoofdpijn?’

‘Die is verdwenen. Ik zei je toch, dat ik maar een half uurtje hoefde te gaan liggen om eraf te komen. Ik stond net op het punt om naar beneden te gaan. We hebben bezoek, is het niet?’

‘We hadden bezoek, moeder. De voorman van Warmington was er, maar hij is alweer vertrokken.’

‘De voorman van Warmington!?’

‘Ik was net zo verbaasd, moeder!’

‘Wat zocht dié hier?’

‘Hij kwam een brief brengen van zijn baas. Warmington vraagt me in dat schrijven om met niemand over de inhoud te spreken.’ Hij vond het vervelend om het tegen zijn moeder te moeten zeggen, maar zoals hij eigenlijk had kunnen weten, vatte zij het heel laconiek op...

‘Goed, Bob,’ zei ze slechts.

‘Ik moet er nu vandoor, moeder.’

‘Pas goed op jezelf, jongen.’

Arendsoog verliet haastig de slaapkamer. In de woonkamer wachtte

Ann hem op. 'Witte Veder komt eraan. Hij is Lightfeet aan het zadelen. Ik nam tenminste aan, dat je je paard nodig had.'

'Dat is heel goed gedacht van je, zus!' Arendsoog gespte zijn koppel om. Hij hoorde Witte Veder met de paarden naderbij komen.

Arendsoog streek zijn zus plagerig over het haar. 'Denk je dat je enige tijd zonder je grote broer kunt?'

Ann haalde de rechterarm uit, maar Arendsoog was te snel en de klap die ze in gedachten had, sloeg alleen maar wat lucht weg. Lachend liep Arendsoog de veranda op. Lightfeet, zijn trouwe rijdier, begroette hem met een vrolijk gehinnik. Zwijgend stegen de twee vrienden op. Witte Veder stelde geen vragen. Hij wist dat Arendsoog hem wel zou vertellen wat hij weten moest als het moment gekomen was.

In een rustige galop reden zij door de stille nacht in oostelijke richting. Arendsoog wachtte tot zij het erf van de S-ranch achter zich gelaten hadden voor hij Witte Veder alles over de onverwachte bezoeker en de brief vertelde. 'Ik weet ook niet wat er precies aan de hand is, boy,' besloot hij verontschuldigend, alsof het aan hem lag dat hij zijn vriend niet meer inlichtingen kon geven.

Tegen middernacht passeerden zij Dorwan aan de noordkant. De inwoners van het stadje waren kennelijk al naar bed, want behalve het gehuil van twee honden drong geen enkel geluid tot Arendsoog en Witte Veder door.

'Hiervandaan is het nog een uur à anderhalf uur tijden naar de Warmington-ranch,' zei Arendsoog, terwijl hij onwillekeurig zijn stem liet dalen. De nacht was zo stil, dat zelfs het geluid van een menselijke stem een grove inbreuk op die stilte leek.

'Warmington hebben grote ranch?'

Onzichtbaar in het duister haalde Arendsoog de schouders op. 'Ik zou het je niet precies kunnen zeggen, boy. Toen de oude Warmington een jaar of zes geleden stierf en de oudste zoon, James, algemeen erfgenaam bleek te zijn, deden er nogal wat geruchten de ronde. Het scheen dat Warmington veel meer bezat dan alleen dit stuk grond ten oosten van Dorwan. Maar houd me ten goede; het fijne weet ik er niet van. Niemand weet dat overigens, want de familie staat bekend als erg stug en gesloten. Ze bemoeien zich nauwelijks met de buitenwereld. Indertijd wilde de jonge Warmington toch ook niets weten van een gezamenlijke actie om die veediefstallen tegen te gaan!'

Het terrein was heuvelachtiger geworden. Onze vrienden hadden

hun rijdieren wat ingehouden. In een dal achter één van deze heuvels moesten de ranch- en bijgebouwen van Warmington liggen.

Plotseling legde Arendsoog een hand op de arm van zijn vriend. Ze stonden op de top van een heuvel en Arendsoog wees in de diepte. Bij het vage licht van de maan kon Witte Veder de omtrekken van een paar gebouwen onderscheiden. Op de eerste verdieping van één van de gebouwen brandde nog licht. Het was zo zwak, dat Arendsoog vermoedde dat de gordijnen voor de ramen gesloten waren.

‘Luister, boy,’ fluisterde Arendsoog. ‘We laten de paarden hier. Ik ga rechtstreeks naar het ranchgebouw. Wil jij intussen een kijkje in de omgeving nemen?’

Witte Veder knikte. Hij steeg af en leidde zijn paard tussen een paar hoge struiken. Seconden later was hij in de duisternis verdwenen. Arendsoog wachtte nog even. Geen enkel geluid verried Witte Veders positie. En toch kon de Indiaan zich pas een paar meter verwijderd hebben. Arendsoog klopte Lightfeet op de hals en fluisterde hem iets in het oor. Toen begon hijzelf ook de heuvel af te dalen.

Vanuit de verte klonk het klagende geloei van een koe. Arendsoogs oren waren gespist en zijn ogen probeerden de duisternis te doorgronden. Nog een honderdtal meters open terrein scheidde hem van het ranchgebouw. Iedere vezel van zijn lichaam was gespannen, toen hij aan deze laatste meters begon. Van de heuvel aan zijn rechterkant klonk éénmaal de roep van de uil. Arendsoog begreep onmiddellijk dat het Witte Veder was. De Indiaan wilde hem zijn positie laten weten.

Nog twintig meter... Arendsoog had zijn tempo opgevoerd. Als een haas schoot hij over het terrein. Toen hij het ranchgebouw bereikt had, dook hij ineen tegen de donkere muur. Zonder dat hij het zich bewust was, had zijn rechterhand zich om de kolf van zijn revolver gelegd. En nog steeds was de stilte bijna tastbaar. Arendsoog haalde een paar maal diep adem en ontspande zich. Hij voelde zich een beetje voor aap zitten en het schoot door hem heen, dat het misschien allemaal een flauwe grap was.

Heel langzaam kwam hij overeind. Met zijn rug tegen de muur gedrukt schoof hij naar een deur, die waarschijnlijk toegang gaf tot de keuken of de bijkeuken. Hij legde een hand op de knop. Zachtjes piepend zwaaide de deur open. Nauwelijks twee seconden later was Arendsoog binnen en had hij de deur weer achter zich gesloten. Het was hier nog veel donkerder dan buiten en Arendsoog gaf zijn ogen de

tijd om aan deze intense duisternis te wennen. Gedeeltelijk op de tast liep hij naar het andere eind van de keuken. Even later stond hij in de gang. Links van hem leidde een trap naar de eerste verdieping. Aan de andere kant kwamen twee deuren op de gang uit. Onder een van deze deuren danste een streepje licht. Nu eens was het feller, dan weer verdween het bijna geheel. Arendsoog vermoedde, dat in het vertrek achter de deur een kaars op het punt stond om uit te gaan.

Volkomen onhoorbaar sloop hij door de gang. Heel even aarzelde hij... Toen gooide hij de deur open en deed gelijk een stap opzij.

Secondenlang was de stilte de snijden Toen klonk een zachte stem ergens in het schemerduister van de kamer. 'Mister Stanhope...?'

'Warmington?'

'Ja. Ik ben hier...' Er klonken wat schuifelende voetstappen. Toen werd het plotseling lichter in de kamer. Het was dus geen kaars geweest, begreep Arendsoog, maar een laag gedraaide olielamp. Hij liep het vertrek binnen.

Bij de tafel stond James Warmington. Arendsoog herkende hem meteen, hoewel het hem opviel dat de man er, sinds vier jaar geleden, bijna tien jaar ouder uitzag.

Warmington kwam hem nu met uitgestoken hand tegemoet. 'God-dank, dat u gekomen bent. Ik heb nooit mijn verontschuldigen aangeboden voor mijn gedrag bij uw laatste bezoek en ik was dan ook bang, dat u daarom misschien niet...'

'Laten we het niet over het verleden hebben,' onderbrak Arendsoog hem. 'Mag ik gaan zitten?'

'Natuurlijk! Natuurlijk! Wat een slechte gastheer ben ik toch. Ach, neemt u het mij alstublieft maar niet kwalijk. Ik kan bijna niet meer denken...'

Arendsoog nam Warmington eens op. Het gezicht van de man was grauw van vermoeidheid of angst; zijn handen beefden als bij een oude man en hij trok bijna voortdurend aan een grote sigaar. Warmington was tegenover hem gaan zitten en staarde naar de grond. Op een tafeltje zag Arendsoog een karaf en glazen staan. Hij trok de stop van de karaf en rook aan de inhoud. Toen schonk hij een glas vol. 'Een brandy zal u goed doen, mister Warmington,' zei hij.

Het glas klapperde tegen zijn tanden, toen de rancher een slok nam. Arendsoog wachtte geduldig en observeerde intussen zijn gastheer. De brandy miste haar uitwerking niet en langzaam ontspande Warmington zich enigszins.

‘Als u me nu eens vertelde wat er aan de hand is,’ stelde Arendsoog voor.

Warmington haalde een keer diep adem en toen kwamen de woorden er in een stortvloed uit. ‘Ze hebben mijn zoon ontvoerd... Lee... vanmiddag... de koets is overvallen... de anderen brachten een brief mee...’

Arendsoog kon er geen touw aan vastknopen, maar liet de man even uittrazen. ‘Als we nu eens bij het begin beginnen, mister Warmington?’ zei hij, toen de man zweeg. ‘Wie zijn ‘ze’?’

‘Ik weet het niet... Onbekenden...’

‘Wanneer is dit gebeurd?’

‘Vanmiddag. Sinds een jaar gaan mijn drie jongens naar het nieuwe schooltje in Dorwan. Robinson, een oude cowboy, brengt en haalt ze iedere dag met de koets.’

‘Wie is die Robinson?’

‘Oh, hij heeft er niets mee te maken, mister Stanhope,’ haastte Warmington zich. ‘Ik durf voor hem mijn beide handen in het vuur te steken. Robinson werkte al voor mijn vader, toen ik nog geboren moest worden. De jongens zijn gek op hem...’

‘O.K.! Vanmiddag haalde Robinson uw drie zoons dus weer van school, neem ik aan.’

Warmington knikte. ‘Ongeveer halverwege Dorwan en de ranch kwamen drie gemaskerde ruiters de koets achterop. Ze dwongen Robinson om te stoppen. Verder kan de oude man zich niets herinneren, want ze sloegen hem met de kolf van een revolver buiten westen. John en Joe, dat zijn mijn twee jongste zoons, wisten echter precies te vertellen wat er gebeurde. De gemaskerde mannen sleepten Lee uit de koets en hoewel hij naar alle kanten trapte en sloeg, nam één van de schurken hem voor zich in het zadel. Ze gaven John en Joe een brief met de opdracht die aan mij te geven en verdwenen tussen de heuvels...’

‘Hoe oud is Lee?’ vroeg Arendsoog.

‘Dertien! Vorige week geworden.’

‘En wat stond er in die brief?’

Warmington stond op, pakte een vodge papier van de tafel en gaf het aan Arendsoog. ‘U hoort nog van ons. Als het leven van uw zoon u lief is, laat dan de sheriff en zijn deputies (hulpsheriffs) hierbuiten,’ las hij. Het briefje was niet ondertekend, maar eerlijk gezegd had Arendsoog dat ook niet verwacht. Hij vouwde het papiertje op en tikte er in ge-

dachten mee tegen zijn kin. 'Hebt u vijanden, mister Warmington?' vroeg hij plotseling.

'Vijanden... Wat zijn vijanden? Natuurlijk zijn er mensen die me niet zo graag mogen, maar ik zou dat geen vijanden durven noemen. Ik ken in elk geval niemand, die zo'n hekel aan me heeft dat hij me dit zou aandoen.'

'Hebt u kort geleden iemand ontslagen? Ernstige ruzie gehad met iemand?'

'Nee! Absoluut niet!'

'Het zou volgens u dus geen wraakneming kunnen zijn?'

Warmington haalde de schouders op. 'Ik zou het werkelijk niet weten, mister Stanhope. Ik heb me de hele avond al suf gepiekerd.'

'Allright! Laten we bij het begin beginnen. Ik zou een zo nauwkeurig mogelijke lijst willen hebben van de activiteiten van alle bewoners van uw ranch op het tijdstip van de kidnapping. Laten we bij u beginnen. Wat deed u vanmiddag op...' Hij zweeg plotseling en legde de wijsvinger van zijn rechterhand over zijn lippen. Zijn scherpe oren hadden een zwak geluid opgevangen.

Warmington, die niets gehoord had, keek hem verwonderd aan.

Arendsoog kwam onhoorbaar overeind uit zijn stoel. In enigszins gebogen houding luisterde hij scherp. Toen liet hij zich opgelucht weer zakken. 'Kom maar binnen, boy!'

De deur van de huiskamer ging langzaam open en tot Warmingtons verbazing verscheen Witte Veder op de drempel.

'Mijn vriend heeft de omgeving gecontroleerd,' legde Arendsoog uit, nadat hij de mannen aan elkaar had voorgesteld. En tot Witte Veder ging hij verder: 'Iets bijzonders, boy?'

'Alles rustig zijn,' rapporteerde de Indiaan.

'We mogen dus gevoeglijk aannemen, dat niemand van onze komst op de hoogte is,' constateerde Arendsoog tevreden. In enkele korte zinnen vertelde hij Witte Veder dan waarom Warmington hun hulp had ingeroepen.

'U nog niet bericht hebben ontvangen van ontvoerders?' wilde de Indiaan weten.

'Niets! Helemaal niets! Vanaf vanmiddag een uur of vier hebben we zitten wachten. Toen het begon te schemeren was mijn vrouw volledig over haar toeren. Onze kokkin, een oude negerin, heeft toen een kalmerend kruidendrankje voor haar gemaakt. Daarna is ze naar bed gegaan. De eerste twee uur heb ik bij haar gezeten, toen heeft mijn broer

het waken van mij overgenomen. Ik wilde hier zijn als u kwam...'

'Uw broer?' vroeg Arendsoog. 'Ik wist niet dat u een broer had.'

'Tom is mijn enige broer. Hij is negen jaar jonger dan ik. Toen u vier jaar geleden hier was, kunt u hem niet ontmoet hebben. Hij studeerde toen nog rechten in Phoenix. Twee jaar geleden heeft hij zijn studie opgegeven.'

'O.K.! Laten we dan nu die lijst maken. Ik wil dus precies weten wat u, uw vrouw, uw broer, de voorman, de cowboys, de kokkin en wie u nog meer in dienst hebt, vanmiddag ten tijde van de kidnapping...'

Hij kon zijn zin niet afmaken... Er klonk een hevig gerinkel van brekend glas... Een voorwerp vloog door de gebroken ruit de kamer binnen. Het vond zijn weg versperd door de dikke overgordijnen en viel met een zware dreun op de vloer...

HOOFDSTUK 2

Raadsels

Als twee tijgers die een prooi besprongen, schoten Arendsoog en Witte Veder overeind. Warmington zat van schrik vastgenageld aan zijn stoel. Arendsoog was het eerst bij het raam en trok met een enorme ruk het gordijn opzij. Glassplinters die in de stof waren blijven haken, vlogen door het vertrek. Er was een gat van ongeveer twintig centimeter in de ruit geslagen. Het zou levensgevaarlijk zijn om daardoor naar buiten te kijken, want het gat werd omgeven door vlijmscherpe stukken glas. Razendsnel ontgrendelde Arendsoog het raam en smet het open. Een fractie van een seconde later wipte hij over de vensterbank.

Witte Veder bedacht zich geen seconde en volgde onmiddellijk het voorbeeld van zijn vriend.

‘Jij naar links!’ siste Arendsoog, terwijl hijzelf de andere kant op stormde. Voor Witte Veder iets kon zeggen, was Arendsoog al om de hoek van het ranchgebouw verdwenen. Heel even weifelde de Indiaan. Hij luisterde naar een opgewonden vrouwenstem op de eerste verdieping. Was het de vrouw van Warmington...? Hij dacht er niet lang over na, maar rende in tegenovergestelde richting van Arendsoog om het hoofdgebouw heen.

Bij de keukendeur aan de achterzijde ontmoetten zij elkaar weer. Behalve de opgewonden stemmen in het ranchgebouw, verstoorde geen enkel geluid de stilte.

‘Dat kán niet, boy!’ fluisterde Arendsoog. ‘Er móét iemand in de buurt zijn... Hoeveel seconden nadat de ruit aan scherven ging, waren wij bij het raam?’

‘Kunnen niet zijn meer dan vijf,’ meende de Indiaan.

‘Precies!’ antwoordde Arendsoog. ‘En geen mens kan in vijf seconden in rook opgaan!’ Nogmaals dwaalde zijn blik over het open terrein achter het ranchgebouw.

‘Iemand gooien kapot ruit!’

Arendsoog knikte grimmig. Witte Veder had gelijk. Zwijgend liepen zij terug naar de voorkant van het gebouw. Onder het gebroken

raam bleven zij staan. Als iemand geprobeerd had te ontsnappen over het erf, zou Arendsoog hem gezien hebben op het moment, dat hij het gordijn opzij rukte. Onwillekeurig schudde de cowboy het hoofd. Hij keek naar het cowboyhuis, waar alles stil en donker was. Ook daar zou de onbekende niet ongezien naar toe hebben kunnen vluchten.

‘Een mens zou bijna in spoken gaan geloven,’ fluisterde Arendsoog.

Witte Veder gaf geen antwoord. De opgewonden vrouwenstem klonk nu niet langer van de eerste verdieping, maar uit de woonkamer.

‘Kom mee, boy!’ hakte Arendsoog de knoop door. ‘Dit raadsel lossen we later nog wel eens op. Hij liep naar de voordeur, die zoals hij verwacht had niet op slot was, en ging het ranchgebouw binnen. De deur van de woonkamer stond open en de gang werd gevuld met licht en geluid.

‘Rustig maar, vrouwtje, alles komt in orde,’ klonk de stem van Warmington. Er klonk niet veel overtuiging uit zijn woorden, wat zijn vrouw niet ontging.

‘Oh James, ik ben zo bang...’ snikte ze. ‘Ze zullen Lee toch geen kwaad doen...? James, zeg iets...’

Op het moment, dat Arendsoog en Witte Veder op de drempel van de huiskamer verschenen, slaakte mrs. Warmington een gil. Ze greep zich vast aan een stoelleuning en een ogenblik dacht Arendsoog, dat ze flauw zou vallen.

James Warmington greep haar vast. ‘Kalm toch, Mary... Dit zijn vrienden...’

‘Vrienden...?’ Ze keek Arendsoog en Witte Veder schichtig aan. De blik in haar ogen vertelde Arendsoog, dat de arme vrouw op het punt stond om een zenuwinzinking te krijgen.

Onze vriend liep naar haar toe en nam haar trillende handen in zijn grote hand. ‘Mijn naam is Bob Stanhope, mrs. Warmington, en dit is mijn vriend Witte Veder,’ zei hij zacht.

De vrouw keek hem verwilderd aan. ‘Bob... Stanhope...? Witte Veder...?’

‘Ja! We zijn gekomen om te helpen bij het opsporen van uw zoon-tje.’

Mrs. Warmington keek hem even verbaasd aan. Toen begon ze heel zacht te huilen. James Warmington wilde haar troosten, maar een blik van Arendsoog hield hem tegen. Laat haar maar even, zei die blik, het zal haar goed doen.

Arendsoog keek naar de man die naast James Warmington stond.

‘Ik neem aan dat dit uw broer is, mister Warmington?’

‘Oh, sorry, ik vergat dat jullie elkaar niet kennen,’ haastte Warmington zich. Hij was blij, dat de aandacht even van zijn vrouw was afgeleid. ‘Dit is Tom, mister Stanhope.’

‘Stanhope? Witte Veder?’ vroeg de man met opgetrokken wenkbrauwen. ‘Bent u de man die luistert naar de bijnaam Arendsoog?’

‘Die bijnaam hebben mijn Indiaanse vrienden me gegeven,’ bevestigde Arendsoog, terwijl hij Warmingtons broer eens opnam. De gelijkenis tussen de twee was frappant, hoewel er toch bijna tien jaar verschil in leeftijd was. Dezelfde bokstersneus en hetzelfde hoge voorhoofd onder het rossige, borstelige haar.

‘Wat was er eigenlijk aan de hand?’ wilde Tom Warmington weten. ‘We hoorden zo’n lawaai...’

Op slag was Arendsoog weer terug bij de werkelijkheid. Hij wilde naar het raam toe lopen, maar zag dat Witte Veder hem al voor was. De Indiaan tilde het gordijn, dat tot op de grond hing, iets op en bukte zich. Toen hij weer overeind kwam, lag er een halve baksteen in zijn hand. Om de steen was een stuk touw gewonden en daartussen was een briefje geschoven. Witte Veder gaf de steen aan Arendsoog, die hem op zijn beurt aan Warmington gaf.

‘Moet ik...?’

‘Het is uw post,’ probeerde Arendsoog de spanning een beetje te breken. ‘Maar ik moet wel zeggen, dat de post hier op een vreemd tijdstip en op een vreemde manier wordt bezorgd!’

James Warmington trok met bevende handen het papiertje tussen het touw vandaan. Het scheurde bijna toen hij het probeerde open te vouwen. De stilte in het vertrek was te snijden. Warmingtons ogen verslonden de inhoud van het briefje. Met een moedeloos gebaar liet hij toen zijn handen zakken.

‘Wat staat erin, mister Warmington?’ vroeg Arendsoog, die zijn nieuwsgierigheid niet meer kon onderdrukken.

‘Leest u zelf maar,’ zei Warmington lusteloos.

Arendsoog pakte het papier aan en las hardop: ‘We hadden u gewaarschuwd de sheriff en zijn deputies buiten deze zaak te houden. Het leven van uw zoon is geen dollarcent waard als u zich niet aan dit advies houdt.’

Weer viel er een stilte, die pas na enkele minuten verbroken werd door Tom Warmington. ‘Ik begrijp het niet, James... Je hebt toch geen contact gehad met de sheriff?’

‘Behalve rancher ben ik ook nog deputy (hulpsheriff) in het district Dorwan,’ gaf Arendsoog antwoord op de vraag.

Tom keek een paar maal zwijgend van Arendsoog naar James. Hij schudde zachtjes zijn hoofd. ‘Met alle respect, mister Stanhope,’ zei hij toen, ‘maar ik begrijp niet hoe James dit heeft kunnen doen. Willens en wetens brengt hij het leven van Lee in gevaar...’

James Warmington kromp in elkaar alsof hij met een zweep geslagen werd. ‘Ik heb alle voorzorgsmaatregelen genomen om Arendsoogs komst naar de ranch geheim te houden,’ kreunde hij. ‘Ik moest toch iets doen...’

‘Kennelijk heb je toch niet genoeg voorzorgsmaatregelen genomen,’ antwoordde Tom. Het ontging Arendsoog niet dat het een beetje schamper klonk. Was het de normale rivaliteit tussen twee broers, waarbij de jongste het leuk vond als hij de oudste eens op zijn vingers kon tikken? ‘Die kidnappers wéten in elk geval, dat je de hulp van een deputy hebt ingeroepen...’ ging Tom verder. ‘Wat denk je nu te doen?’

James haalde de schouders op. Hij had zijn arm om zijn vrouw heen geslagen.

‘Je zult mister Stanhope je verontschuldiging moeten aanbieden en hem vragen zich verder niet meer met de zaak te bemoeien,’ gaf Tom zichzelf antwoord.

James keek hulpeloos van de een naar de ander. ‘Ik ben bang, dat mijn broer gelijk heeft, mister Stanhope... Ik... eh... ik hoopte dat die schurken er niet achter zouden komen...’

‘Piekert u er maar niet over,’ antwoordde Arendsoog. ‘Het belangrijkste is, dat Lee gezond en wel thuiskomt! Weet u zeker, dat wij niets meer voor u kunnen doen?’

‘Ik wil niet ongestvrij lijken,’ zei Tom, ‘maar persoonlijk geloof ik dat u er beter zo snel mogelijk vandoor kunt gaan. Het is wel duidelijk na dit briefje dat de ranch door die schurken in de gaten gehouden wordt.’

Arendsoog knikte. Hij pakte zijn hoed, die nog op een stoel lag, wenste mrs. en mister Warmington veel sterkte en verliet het ranchgebouw, uitgeleide gedaan door Tom Warmington.

‘Waar hebt u uw paarden gelaten?’

Als antwoord stak Arendsoog twee vingers tussen de lippen en floot schel. Slechts enkele seconden bleef het stil, maar toen klonk de naderende hoefslag van Lightfeet. Zoals zij verwachtten volgde Witte Veders paard zijn stalgenoot op de voet.

‘Dat is handig!’ uitte Tom zijn bewondering. ‘Ik denk dat ik dat mijn paard ook maar leer.’ En terwijl Arendsoog en Witte Veder zwijgend opstegen, ging hij verder: ‘Mag ik u namens mijn broer nogmaals verontschuldigen aanbieden. U begrijpt wel, dat hij ten einde raad is...’

‘U kunt uw broer verzekeren, dat wij hem niets kwalijk nemen,’ antwoordde Arendsoog. ‘Het is jammer, dat wij niets voor hem hebben kunnen doen.’ Hij tikte aan zijn hoed en terwijl Tom hen nakeek, verdwenen onze vrienden om de hoek van het ranchgebouw.

Zodra zij de eerste heuvel over getrokken waren, hielden zij hun rijdieren in. Ze stegen af en maakten het zich gemakkelijk op een omgevalen boom. Minutenlang spraken zij geen woord, maar ze wisten van elkaar, dat hun gedachten met hetzelfde bezig waren.

‘Weet je heel zeker, dat er niemand in de buurt van het ranchgebouw was, boy?’ vroeg Arendsoog plotseling.

‘Niemand houden ranch in gaten,’ antwoordde Witte Veder zo stellig, dat hij Arendsoog honderd procent zekerheid gaf.

‘En toch wisten die kidnappers, dat wij binnen waren,’ ging Arendsoog meer tegen zichzelf dan tegen zijn vriend verder. ‘Uit het gesprek daarnet kreeg ik de indruk, dat James zelfs zijn broer niet verteld had, dat hij onze hulp had ingeroepen. Herinner je je ook, dat Tom nadat ik dat briefje had voorgelezen, nogal verwonderd opmerkte: ‘Ik begrijp het niet, James... Je hebt toch geen contact gehad met de sheriff?’

Witte Veder knikte. ‘Eén man weten wij komen,’ merkte hij op.

‘Jeff Hisdom, bedoel je!’ begreep Arendsoog zijn vriend onmiddellijk. ‘Laten we eens nagaan... Jeff vertrok een kwartiertje voor ons van de S-ranch. We mogen dus wel aannemen, dat hij vlak voor ons de Warmington-ranch bereikte.’

‘Wij niet zeker weten Jeff keren terug,’ wierp Witte Veder echter tegen. ‘Wij Jeff niet zien!’

‘Dat is waar, maar daar staat tegenover, dat James Warmington, toen hij het over zijn zieke vrouw had, zei: ‘De eerste twee uur heb ik bij haar gezeten, daarna heeft mijn broer het waken van mij overgenomen. Ik wilde hier zijn als u kwam...’ Je zou daaruit mogen concluderen, dat James zeker was dat we zouden komen en hij zou daar alleen maar zeker van kunnen zijn omdat Jeff het hem verteld had...’

Witte Veder dacht even na over Arendsoogs woorden. ‘Misschien

Jeff niet waarschuwen schurken op terugreis...' merkte hij toen nuchter op.

'Verdraaid, boy, je hebt gelijk,' gaf Arendsoog toe. 'We weten weliswaar bijna zeker, dat hij regelrecht van de S-ranch naar huis is gereden, maar we weten niet wat hij op weg naar ons heeft gedaan... Hij kan iedere willekeurige omweg gemaakt hebben...!' Hij zweeg even en tikte met een stukje hout tegen de hak van zijn laars. 'O.K., tot nu toe is Jeff ons enige houvast,' zei hij toen. 'Het kan in elk geval geen kwaad hem in de gaten te houden.'

'Dan blijven raadsel van steen,' veranderde Witte Veder het onderwerp van gesprek.

'Ik heb me suf gepiekerd, boy, maar om de waarheid te zeggen begrijp ik er nog steeds niets van,' bekende Arendsoog. 'Iemand moet die steen gegooid hebben...! Een onbekende, die op de hoogte was van onze aanwezigheid in het ranchgebouw...'

'Jeff?'

Arendsoog haalde de schouders op. 'Als hij het was, hoe slaagde hij er dan in als het ware in rook op te gaan? Binnen drie seconden na het breken van de ruit hadden wij de gordijnen opengetrokken en tóén was er al geen sterveling meer te zien...'

'... en hóren,' vulde Witte Veder aan.

'Juist! Geen haastig verdwijnende voetstappen, geen hoeftgetrappel... Niets! Er móét een oplossing voor dit raadsel zijn, maar nogmaals, boy, ik zie hem niet...' Hij zweeg omdat Witte Veder hem ongewoon ruw gestompt had.

'Snel paarden weg!' siste de Indiaan.

Arendsoog stelde geen vragen. Ongetwijfeld hadden de fabelachtig scherpe oren van Witte Veder een geluid opgevangen. Haastig leidden zij de paarden onder een paar bomen. Ze konden niet voorkomen, dat er wat takken kraakten. Volkomen roerloos bleven zij onder de bomen staan. Arendsoog had zijn oren gespitst, maar hoe hij zich ook inspande, er drong geen enkel alarmerend geluid tot hem door. Hij bracht zijn mond vlakbij Witte Veders oor. 'Wat hoorde je?'

'Mij eerst horen paarden naderen, maar zij nu stilstaan,' fluisterde de Indiaan.

'Waar kwam het geluid vandaan?'

Witte Veder wees in oostelijke richting.

'Dan kunnen ze niet gealarmeerd zijn door het weinige geluid, dat wij gemaakt hebben,' meende Arendsoog. 'De wind staat onze kant op...'

